

Folkethingets Forhandlinger (58)

913

6 Nov. 1888: 1. Beh. af Lovs. om Aagtebørns Retstrau. 914

som findes i Christian V.s Lov og i Lovgivinger efter den Tid. Der er saa meget mere Grund til at benytte det, som der efter Lovforslagets § 7 i Tilfælde af Arv udtrykkelig gjøres Undtagelse med Hensyn til Horebørn, og der med Hensyn til § 6 i alt Fald kan være overordentlig god Grund til at tage under særlig Overveelse, om man vil lade den der angivne Regel gjælde, ogsaa naar Faderen er i Egtestab. Det, som synes at være de to store Hovedsmaal for Lovforslaget, er at staafe Slegfredbørn Faderens Navn og Arveret efter ham. Jeg tror midlertid, at man tager temmelig betydelig fejl, naar man vil tillægge det synderlig Betydning. Det, den ærede Forslagsstiller hentydede til, at en fornem Dame kan understaa en Kammerpige, minder mig meget mere om Kofamboleromanerne end om det praktiske Liv. Jeg har nu i en Række af henimod en Snes Aar havt Leilighed til at se disse Forhold paa temmelig nært Hold, idet de jo i den sorgeligste Form komme for Domstolene i Tilfælde af justitiel Aktion paa Grund af Barnefødsel i Dølgemaal. Det er naturligvis det allersorgeligste Forhold, hvor vedkommende Kvinde er blevet drevet til det Yderste og er kommet i stærk Kollision med Straffeloven. Indenfor min personlige Erfarings Omraade har der nu ganske vist været et Tilfælde, som gif mig meget nær til Hjerte, et Tilfælde, hvor der forelaa et saadant Misbrug fra en Persons Side, som hørte til de højere Klasser, men det aldeles ubetinget praktiske Tilfælde, som stadig kommer igjen, er det, at to Personer af Almuen have paa den Maade tilfredsstillet deres jandsjelige Attraa. Følgen deraf bliver i de fleste Tilfælde ikke synderlig alvorlig, men nu og da indtræder der saadanne Forbrudelser, som give Anledning til justitiel Aktion. Nu forekommer det mig dog temmelig klart, at i disse almindelige, praktiske Tilfælde spiller det i Reglen en ringe Rolle, om Ane Pedersdatters Søn eller Datter faar Navn efter hende og kommer til at hedde Pedersen, eller om den udlagte Barnefader Ole Jensen kommer til at give Navn til den Paagældende. Det er Hov som Hov. Jeg kommer nu til Arveretten. Ja, i de Forhold, som der i Praxis almindelig vil være Tale om, vil denne Arveret i Virkeligheden have saare Lidet at sige. Den

vil have saameget mindre at sige, som det i Almindelighed vil være unge Mennesker, der gjøre sig skyldige i den Forseelse, og Arveretten derfor i høj Grad vil være udsat til den sene Eftertid og i alt Fald vil være saare problematisk. Der er naturligvis saadanne sjældnere Tilfælde, hvor Barnefaderen er af de højere Klasser. Jeg vil ikke bruge et af de bekjendte danske Navne — det vilde være ganske upassende — men jeg vil tage et Navn fra et af vore Lustspil og vil sige Familien Gyldengranat. Jeg vil lætte, at et ungt Menneske, som har maattet henleve sit Liv under saare mislige og uheldige Forhold, en skøn Dag kan faae Ret til at antage et saadant stort Navn. Jeg vil da henstille, hvilket virkelig Gode det skulde være for ham, naar hele det Liv, han fører, er saa saare forskjelligt fra de egentlige Gyldengranaters. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Arveretten skal jeg sige, at naar den vedkommende Barnefader ikke vil indrømme vedkommende Slegfredbarn nogen Arv efter sig, vil det være ham saare let paa en eller anden Maade at udelukke ham. Det er Noget, hvortil Lovgivningen i ganske betydelig Grad giver Afgang.

Jeg tror altsaa, at disse Goder, som man gjennem Lovforslaget vil tillægge Slegfredbarnet, og som jeg efter Omstændighederne forsaavidt gjærne kunde unde det, hvis de virkelig vare Goder, ikke ere af synderlig Betydning, og at man derfor i alt Fald maa undersøge, hvilken Pris man kommer til at betale for dem. Og da mener jeg, som det iøvrigt med megen Kraft blev fremhævet af den høitærede Justitsminister under Sagens Behandling i Fjor, at man i høj Grad kommer til at krænte Egtestabets Ret, krænte de virkelig normale Kjønnsforbindelser, og det ikke alene saaledes, at man ramte selve Egtemanden. Om ham kunde man jo sige, at han fortjener ikke bedre, fordi han har gjort sig skyldig i noget Saadant. Naar det kunde ogsaa være, at Skylden laa hos vedkommende Kvindeperson; man er altid saa villig til at lægge Skylden paa Manden; men det kunde ogsaa tænkes, at der er nogen Skyld paa den anden Side. Men man vilde ogsaa ofte komme til at krænte den uskyldige Egtehufru og hele den øvrige Familie. Jeg kan ikke sige Andet, end at det forekommer mig, at det at give Arveret